

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

Reflexio XVIII. Utrum Jmperio Prosint Minus Viri Principes Ecclesiastici,
Quam Seculares.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

dò Orthodoxi, sed & Heterodoxi, conviçti Albertinis virtutibus: an ita evenit Friderico?

XV. Albertus ea virtute & felicitate vivens ac moriens præcessit exemplo Viros in Imperio Principes, ut ejusdem vestigiis pedem figere relicta Friderici via gavisi sint hactenus multi, veluti demonstrat reductorum Principum numerus. An (edite obsecro) à multis omnino lustris nactus est sectatorem Virum in Imperio Principem Fridericus?

Statue igitur amice Lector, an Joannes Tezelius Albertum, an Martinus Lutherus Fridericum secutus sit tutius. Statue pariter, an Albertus in stadio Romano felicius ad metam usque currere perseveraverit, quam Fridericus currere cœperit, cursum tamen non consummaverit Elector meliori via, duce, doctore saniori dignissimus, si Superis placuisset, aut placere amplius studisset.

REFLEXIO XVIII.

UTRUM IMPERIO PROSINT MINUS VIRI PRINCIPES
ECCLESIASTICI, QUAM SECULARES.

Purimum interest Europæ nostræ Romanum Imperium in statu constitutum esse optimo; huc tendunt bonorum omnium vota ac desideria; huc collimat Bulla Aurea Reipublicæ Germanicæ publica Regula, quæ eos Imperatori requirit ac desiderat adjuutores, ut tanquam columnis insistere possit ædificium Imperii firmissimum, aut veluti membris ritè dispositis & compositis Caput Supremum Cæsar. Non defuerunt elapsis Seculis hostes multi, qui Electoribus in Imperio tribus Ecclesiasticis, Archiepiscopis reliquis, Episcopis & Præsulibus aliis omnem dignitatis gradum, & quamlibet bonorum temporalium possessionem jure invidendam, quin occasione quavis diripiendam esse existimârunt, eo etiam persuasi argumento

M m 3

falla-

fallacissimo, quòd minimè è re Germanici Imperii sit Principes Ecclesiasticos tanto numero intueri ac venerari. Num ita res habeat, nunc paucis considerandum. Imperatori ut integrum, planum, facile & expeditum sit pro potestate ac majestate sua quovis tempore imperare, virum & aurum dare, consiliis & auxiliis, præsertim si necessitas postulet, succurrere, nequaquam graventur Status Imperii. Respiciamus jam præterlapsa ab institutione Electorum & aliorum Virorum Principum Secula omnia, an Ordines Ecclesiastici, an ab his diversi suo tempore expeditius jure poscenti auxilia Cæsari obediverint. Nisi odium pareret multorum singularia nomina & auxilia memorare, res continuo pateret, & discrimen appareret. Absit verò à nobis remotissimè cujuscunque demum Viri Principis nomen adducere, vel famam in discrimen vocare: exempla multis communia veluti per tenebras respexisse sufficiat. Probè autem meminisse juvat, inter eos intestinos Imperii hostes veriùs, quàm amicos, & rarò, & non nisi paucissimos numeratos fuisse Viros Principes Ecclesiasticos, si tamen excipias Henrici IV. Friderici II. Adolphi aliorumque Imperatorum iniquissima tempora, quibus eosdem Imperatores omni dignitate ac potestate Imperii exuendos esse judicârunt denique Status in Imperio ferè singuli & universi; atque adeò nemini vitio vertendum fuit, partes talium Imperatorum deseruisse. Si verò imperârunt Imperatores ab his maximè diversi, hoc est supremo solio & sceptro dignissimi, tunc oculis intueri licuit nunc militum copias, nunc aurum belli nervum, nunc auxilia alia Cæsari ab Ecclesiasticis Ordinibus omni tempore longè expeditius, quàm ab aliquot Imperii Civibus subministrari. Dum multa hic silens prætereo, non silendum est, quòd Ecclesiasticorum Statuum sit illa virtus maximè propria, qua consueverunt cives suos non nimium gravibus onerare tributis, non indulgere luxui, rem oppidò curare domesticam, prospicere tempori, consulere futuris tempestatibus,

pau-

paucis accipe multa, providè rem agere, ut in omnibus agatur prosperè. Non fugit Imperatores, Reges, Duces & milites multos Principum Ecclesiasticorum ac in Monasteriis Præsulum solertia, cura domestica, & res Oeconomica; unde non rarò in angustiis nunc petierunt, nunc armatis precibus postulârunt suppetias aureas. Sileo hìc denuò multa, ne vel eminusetiam detur offensæ locus. Hæc pauca proinde pro Ecclesiasticorum in Imperio Statuum honore debito dixisse satis: plura animo volvere, oculis in Historia publica legere, & calamo scribere relinquamus aliis.

REFLEXIO XIX.

AN LVTHERANI SCRIPTORES CITRA PRÆJUDICIUM SUI SCRIBERE POSSINT HISTORIAS RELIGIONIS CAUSA CREBRO PERMIXTAS.

Postquam Lutheranorum Historicorum libros non paucos volvi & revolvi, legi ac relegi, antecedentia & consequentia, majora & minora, Ecclesiastica & Politica, quo ordine aut methodo sibi met respondeant, consideravi, dubitare mecum non vanè cecepi, num Lutheranæ fidei aut religionis author quispiam absque aperta verborum & sententiarum, atque in fide etiam articulorum repugnantia calamum instar gladii possit stringere, simulque in hostem dirigere sine proprio vulnere. Nec multo hìc, nec magno labore opus erat, ut ipsa planissima veritas sese insinuaret, negans ac pernegans, rite fieri posse, ut Scriptor hodiernus Luthero Eg. addictus Virorum in Imperio Principum Historiam conscribat, nisi manu altera ædificet, altera destruat; vel profectò non nisi nominum & annorum jejunam Seriem consarcinet, quod Historicum commendat minimè. Multorum loco & exemplorum instar veniant nobis